

OBSAHUJE
8 STRÁNEK
BAREVNÝCH
FOTOGRAFIÍ!

STAR WARS

MANDALORIAN

2. ŘADA

ROMÁN

Star Wars – Mandalorian Season 2

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na
www.egmont.cz
www.albatrosmedia.cz

EGMONT

Joe Schreiber

Star Wars – Mandalorian Season 2 – e-kniha

Copyright © Albatros Media a. s., 2023

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

ALBATROS MEDIA

STAR WARS

MANDALORIAN

2. ŘADA

ROMÁN

Upravil Joe Schreiber

Podle seriálu Jona Favreaua a scénářů, které napsali Jon Favreau,
Dave Filoni, Christopher Yost a Rick Famuyiwa

EGMONT

Joe Schreiber
Star Wars – Mandalorian Season 2
© & TM 2023 Lucasfilm Ltd

All rights reserved

Z anglického originálu Star Wars Mandalorian Season 2, vydaného nakladatelstvím
Disney · Lucasfilm Press, an imprint of Buena Vista Books, Inc. v roce 2022, přeložil Peter Kadlec
Vydalo nakladatelství Egmont v Praze roku 2023
ve společnosti Albatros Media a. s. se sídlem 5. května 22, Praha 4

Číslo publikace 42 472

Redigoval Pavel Klimeš

Odpovědný redaktor Stanislav Kadlec

Technická redaktorka Barbora Pokorná

Sazbu zhotovilo Art D – Grafické studio Černý, s. r. o.

Vytiskl FINIDR, s.r.o., Lípová 1965, Český Těšín

1. vydání

ISBN tištěné verze 978-80-252-5535-3

ISBN e-knihy 978-80-252-5650-3 (1. zveřejnění, 2023) (ePDF)

ISBN e-knihy 978-80-252-5651-0 (1. zveřejnění, 2023) (epub)

ISBN e-knihy 978-80-252-5652-7 (1. zveřejnění, 2023) (mobi)

Pro čtenáře od 10 let

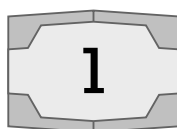
www.egmont.cz

e-shop: www.albatrosmedia.cz

Cena uvedená výrobcem představuje nezávaznou spotřebitelskou cenu.

Před dávnými časy, v předaleké galaxii....

KAPITOLA

TOTO MÍSTO ROZHODNĚ NEBYLO vhodné pro Dítě.

Mandalorian kráčel postranní ulicí. Vedle něho plulo stříbrné vznášátko, jehož drobný obyvatel se nacházel bezpečně na dosah. Uvnitř sedělo broukající Dítě, které s vykulenýma očima pozorovalo své okolí. Slumy na této planetě Vnějšího okraje byly plné zlověstných stínů a každý z nich mohl způsobit potíže. Nad hlavami jim blikaly řady pouličních lamp, které vrhaly své chabé světlo na zdi pokryté graffiti, jako kdyby se bály toho, co by tam mohly objevit. Horký vzduch kolem nich byl nehybný a tichý, ale ten klid byl jen zdánlivý.

Nebyli totiž sami.

Ve tmě zářily čísi oči.

Mando se zastavil před tmavou chodbou, před níž stál twi'lecký dveřník s rukama založenýma na prsou. Jako všichni příslušníci tohoto druhu byl ve většině aspektů humanoid, až na dvě chapadlovitá lečku, která mu vystupovala z hlavy. Jeho chladný pohled varoval každého, kdo by měl tu smůlu a omylem sem zabloudil. Beze slova čekal, až mu Mandalorian sdělí, co tam pohledává.

„Jdu za Gorem Koreshem,“ oznámil mu Mando a Dítě souhlasně zavrňelo. Dveřník po chvilce ustoupil stranou a pokynul jim, aby vstoupili.

„Užijte si zápasy,“ řekl jim.

Mando vešel do chodby a už z dálky slyšel křik, potlesk a řinčení kovu. V ringu spolu zápolili dva mohutní, vepře připomínající gamorreanští bojovníci a útočili na sebe vibrosekerami. Diváci hvízdali a hulákali pŕtuctem různých jazyků a dialektů. Mando se na ně sotva podíval, ale Dítě vypadalo ohromené tou ukázkou brutality mezi provazy.

Mando se rozhlížel po obecenstvu, až konečně našel toho, koho hledal.

Gor Koresh byl elegantní Abyssin se zelenou pletí ve sněhobílém obleku a ozdobený náušnicemi a kroužkem v nose. Obklopovali ho čtyři po zuby ozbrojení bodyguardi, jejichž pozornost byla nyní upřena na Manda a jeho společníka ve vznášítce. V kyklopově jediném oku, které pohlédlo nejprve na Dítě a pak na Manda, se zračil zmatek a nelibost.

„Tys přivedl i to děcko?“

„Kam jdu já,“ opáčil Mando, „jde i on.“

Koresh si odfrkl. „To jsem zaslechl.“

„Mám za úkol najít ty, k nimž patří,“ řekl Mando. „Kdyby se mi podařilo vypátrat jiné Mandaloriany, pomohli by mi je najít. Ty prý víš, kde je hledat.“

Koresh však byl zcela zaujat bojovníky v aréně. „Nesluší se hned řešit byznys,“ řekl. „Neboj se užít trochu zábavy.“

Mando by rozhodně nenazval to, co se dělo v ringu, zábavou, přesto ale trpělivě čekal, zatímco dva válečníci na sebe doráželi sekerami a jejich upoceně, zoufalé drama spělo k vrcholu. Jeden z nich zasáhl soupeře do břicha a srazil ho na žíněnku. Obecenstvo nadšeně zařvalo.

„Pche!“ zabručel otráveně Koresh, zjevně nespokojený s tímto výsledkem. „Můj Gamorrean to voře.“ Zvýšil hlas až do křiku a přidal se k posměškům a hulákání davu. „Zab ho! Doraz ho!“

Jako kdyby chtěl uposlechnout ten rozkaz, zraněný Gamorrean se zmátořil a vyrazil do protiútoků. Koresh trhl hlavou k nájemnému lovcí.

„Sázíš, Mando?“

„Ne, když to není nutný,“ odvětil Mandalorian.

Koresh se posupně zasmál. „Sázím informaci, kterou chceš, na to, že tenhle Gamorrean do minuty a půl zdechne. A bude mi stačit, když ty vsadíš tu fajnovou beskarovou zbroj.“

Mando se k němu otočil. „Jsem připraven ti za tu informaci zaplatit,“ řekl. „Svůj osud nesvěřuju náhodě.“

„To ani já,“ přisvědčil Koresh. Mezi provazy zatím vítězíci bojovník pozvedl sekeru, aby dorazil svého soupeře. Kyklop bez váhání vstal, vytasil z podpažního pouzdra pod sakem blaster, zamířil a vypálil do ringu. Zasáhl stojícího Gamorreana do prsou, srazil ho k zemi a ukončil boj.

V aréně se rozhostilo hrobové ticho. Koresh namířil blaster pro změnu na Mandaloriana. Než mohl Mando sáhnout

po zbrani u boku, bodyguardi kolem něj bleskově zareagovali a namířili na něj své zbraně z bezprostřední blízkosti.

Zdálo se, že diváci najednou úplně ztratili zájem o krveprolití. Vyskočili ze sedadel, tlačili se k východům a nechali Manda a Dítě samotné s Koreshem a jeho nohsledy.

„Děkuju, žes přišel sám,“ řekl Koresh. „Za normálních okolostí musím hledat zbytky Mandalorianů ve skrytejších hnízdech, abych se dostal k jejich krunýřům.“ Znovu se zachechtal. „Cena beskaru nepřestává stoupat. Celkem jsem si ho oblíbil. Naval tu zbroj, nebo ji stáhnú z tvý mrtvolý.“

Mandalorian se ani nepohnul. Viděl, jak Dítě vedle něj vykukuje přes okraj vznášítka a napjatě sleduje rozhovor.

„Vyklap, kde jsou ti Mandaloriani,“ pronesl Mando, „a já odejdu a nechám tě naživu.“

Koresh se zachmuřil. „Já myslel, že hazarduješ nerad.“

„Jak říkáš,“ odušil Mando. Dítě vidělo, k čemu se schyloje, skrčilo se ve svém vejcovitém vznášítku a přibouchlo kopulku právě v okamžiku, kdy Mando odpálil skupinu naváděných střel, které měl připevněné na rukavici. Ptáčci zpěváčci prolétli skrz bodyguardy jako smrtící hejno a během několika sekund všechny smetli.

Ozvalo se vzteklé zavytí a gamorreanský gladiátor, který zůstal naživu, přeskočil provazy a vrhl se na Manda. Mando udělal krok dozadu a Gamorrean se zlověstným zaduněním dopadl na podlahu. V následujícím okamžiku nájemný lovec ucítil, jak se ho zezadu chápé pár rukou, když se na něho vrhli další tři ozbrojení válečníci v Koreshových služ-

bách a zasypali ho deštěm úderů a kopů. Jeden z nich se po něm rozehnal bojovým kladivem a Mando se v posledním okamžiku sehnul a zahlédl, jak Koresh prchá k východu.

Mando srazil Twi'leka před sebou ranou pěstí do hlavy, pak se otočil a zneškodnil útočníka za sebou. Následně uvolnil pružinu, která vystřelila nůž ukrytý na zápěstí, a se smrticí jistotou skolil zbylé dva útočníky. Zvedl svůj blaster a rozběhl se za Abyssinem.

Venku spatřil Koreshe, jak cupitá uličkou, zprudka pohybuje lokty a vydává tlumené poděšené výkřiky. Mandalorian zvedl ruku, vystřelil za ním lano s kotvičkou, které se Abyssinovi omotalo kolem kotníků, podrazil mu nohy a přitáhl si ho k sobě. Přehodil lano přes lampu, vytáhl Koreshe nahoru a nechal ho tam bezmocně viset. Koresh se houpal ve vzduchu a jeho umazané bílé sako kolem něj vlálo jako zlomená křídla.

„Dobrá!“ řekl Koresh. „Dost! Řeknu ti, kde je. Ale musíš mi dát slovo, že mě nezabiješ.“

„Slibuju ti, že mojí rukou nezemřeš,“ pravil Mando. Zaleschl, jak se k nim temnými zákoutími plíží netvoří s červenýma očima. Už bylo slyšet tiché, dychtivé škrábání jejich drápů. „Tak kde je ten Mandalorian, o kterém víš?“

„Na Tatooinu.“

Mando na něj překvapeně pohlédl. „Cože?“

„Ten Mando, o kterém já vím, je na Tatooinu,“ stál si za svým Koresh. Teď, když přišel o veškerou svou důstojnost, zněl jeho hlas dutě, jako kdyby se snažil zachránit poslední

zbytky své dřívější vyrovnanosti.

„Strávil jsem na Tatooinu hodně času,“ řekl Mando, „ale Mandaloriani jsem tam nikdy neviděl.“

„Ta informace je správná, věř mi. Je ve městě Mos Pelgo.“ Abyssin začal chroptět, jako kdyby lapal po dechu. „Přísahám na svou gotru!“

„Tak tedy na Tatooinu,“ přikývl Mando a měl se k odchodu. Vznášátko Dítěte plulo vedle něho.

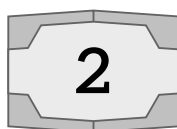
„Počkej, Mando!“ vykřikl Koresh. „Takhle mě tu nemůžeš nechat! Odřízni mě!“

„Tak dohoda nezněla.“

Mandalorian se otočil a střelil do pouliční lampy nad Koreshem. Všude kolem se vytvořily siluety s červenýma očima povzbuzené temnotou a vrhly se na svou kořist. Gor Koresh se rozječel. „Počkej, co to děláš? Mando! Zaplatím ti! Mando! *Mando!*“

Ale Mandalorian se ani neohlédl.

KAPITOLA

TATOOINE. Jako kdyby odsud nikdy neodletěl.

Razor Crest hladce klouzal vysoko nad dunami a hlubokými kaňony. Mando ji navedl nad zlatavé písečné pláně, přeletěl nad tuskenským nájezdníkem sedícím na bantě a shlížejícím z útesu, který se tyčil nad Mos Eisley, a zahájil klesání. Přistál na nyní už známém prostranství před hangárem 3-5 a v oblaku hydraulických par spustil rampu.

Peli Motto ho očekávala ve své tradiční kombinéze přepásané řemenem s náradím. Její opravářská četa droidů se bez meškání rozběhla k lodi, ale ona je odehnala.

„Dobrá,“ řekla. „Hej, hey, hey! Běžte pryč,“ zavrtěla hlavou. „No tak, víte, že nemá droidy rád.“

Mando scházel po rampě s vakem přehozeným přes rameno. „Ať se na něj klidně kouknou,“ řekl. „*Crest* potřebuje zevrubný servis.“

Peli Motto zvedla obočí. „Jo? Takže on už má droidy rád? Tak slyšeli jste. Udělejte zevrubnej servis.“ Když se droidi opět vydali k lodi, obrátila Peli pozornost k Mandovi. „Hádám, že se toho dost změnilo od tvý poslední návště-“ Spatřila hlavičku Dítěte, jak vykukuje z vaku, a vzrušeně zabřebentila: „Ó, díky Síle! O tohohle prcka jsem měla pěkněj

strach. Pojď ke mně, ty wompská kryso.“ Vzala Dítě do náruče a zasmála se, když spokojeně zavrňelo. „Koukám, že si mě pamatuje.“ Pohlédla na Manda a dodala: „Kolik za něj chceš? Dělán si legraci – ale teď vážně. Jestli se ta věc někdy rozmnoží, moc ráda odkoupím potomky.“

Z *Razor Crestu* se ozvalo syčení a rána. Peli a Mando se ohlédlí a spatřili uvolněnou hydraulickou hadici, která se mrskala ve vzduchu. „Hej!“ zakřičela Peli. „Dávejte bacha, co děláte! Sotva vám začal věřit!“

Mando se opět obrátil k ní. „Mám tu práci,“ řekl, „a potřebuju pomoc.“

„Aha, jseš tu pracovně,“ přikývla Peli a dál houpala Dítě v náruči. „Chceš, abych toho ušouna pohlídala, až vyrazíš za dobrodružstvím?“

„Mám za úkol najít ty, k nimž patří,“ řekl Mando.

„No pane jo. S tím ti nepomůžu. Nic podobného tomuhle jsem jakživa neviděla.“

„Ten úkol mi dala mandalorianská zbrojírka,“ vysvětloval Mando. „Pokud najdu svoje druhy, budu moct využít naši síť skryší.“ Pověděl jí o Mos Pelgu a o tom, co tam doufá najít a co potřebuje od ní.

„Pořád máš tu spídrovou motorku?“

„To si piš,“ potvrdila Peli. „Trochu zrezla, ale mám ji.“

Mando ji následoval.

Peli měla pravdu: motorka byla zrezivělá, ale stále schopná přenést je přes duny solidní rychlostí a v solidní výšce.

Mando držel řídítka a Dítě se spokojeně vezlo v sedlové brašně a uši mu vlály ve větru. Navzdory vysoké rychlosti jim cesta trvala až do soumraku. Noc strávili u táborového ohně v táboře tuskenských nájezdníků obklopení jejich banthami. Mandalorian s nimi vedl němý rozhovor pomocí různých gest a znakové řeči. Obdržel rady ohledně další cesty, zatímco Dítě hodovalo na pečené wompské kryse. Ráno se opět vydali na cestu a doufali, že dorazí k cíli před polednem.

Město Mos Pelgo byla vlastně nevelká hornická osada bičovaná větry. Tvořila ji nesourodá směsice vyvýšených domů a průčelí se sloupy. Některé domy byly z pálené hlíny a spočívaly na plošinách, aby se nepropadly do písku. Místní obyvatelé se krčili ve dveřích a mlčky nedůvěřivě pohlíželi na Manda, když projížděl ulicí a pak zastavil před saloonem a sesedl.

V podniku byla velká tma ve srovnání s jasným dnem venku, ale Mando viděl, že je skoro prázdný. Weequay za barem k němu vzhlédl.

„Co si přeješ?“

„Hledám Mandaloriana,“ odpověděl Mando.

„No, sem moc návštěvníků nezavítá. Můžeš ho popsat?“

„Vypadá jako já.“

Barman se zvrásněnou kůží se na něho dlouze zadíval, jako kdyby přemýšlel, jestli si z něj host neutahuje. „Myslíš šerifa?“

„Váš šerif nosí mandalorianskou zbroj?“

„Podívej se sám,“ pohodil barman bradou.

Mando se otočil a spatřil ve dveřích postavu, která se temně rýsovala na pozadí jasného nebe. Muž měl skutečně na sobě beskarovou zbroj a přilbu.

„Co tě sem přivádí, cizinče?“

„Letěl jsem mnoho parseků, abych tě našel,“ řekl Mando.

„No, tak jsi tady,“ pokrčil šerif nenučeně rameny a vstoupil dovnitř. Dřevěná podlaha vrzala pod jeho kroky. „Weequayi, dva hlty spotchky.“ Otočil se k Mandovi. „Nenapijeme se spolu?“

Aniž by čekal na Mandovu odpověď, vzal šerif láhev modré tekutiny a dvě sklenice, odnesl je k vedlejšímu stolu a posadil se u něj.

Potom udělal poslední věc, kterou by Mando čekal: sundal si přilbu.

„Pravýho Mandaloriana vidím poprvý,“ usmál se muž. Měl opálený, úzký obličej porostlý strništěm vousů a zadumaný lesk v oku. „Slyšel jsem historky – vím, že jste skvělí zabijáci. Pravděpodobně nemáš radost, že mě vidíš v týhle zbroji. No... říkal jsem si, že jsi mě přišel zabít.“ Pohlédl na Dítě, které zíralo do velkého plivátka. „Ale pak jsem viděl toho mrňouska a napadlo mě, že je to možná jinak?“

„Co jsi zač?“ zeptal se Mando.

„Jsem Cobb Vanth,“ odvětil muž, „šerif Mos Pelga.“

„Kde jsi vzal tu zbroj?“

Vanth pozdvihl sklenici ke rtům a upil z ní. „Koupil jsem ji od Jawů.“

„Odevzdej ji,“ vyzval ho Mando.

„Hele, hochu,“ pravil Vanth a položil sklenici na stůl, „hádám, že ve svém rajónu jsi velký zvíře, ale tady u nás rozdávám rozkazy výhradně já.“

„Sundej ji,“ vyzval ho Mando, „nebo to udělám já.“

Nezdálo se, že by ta výhrůžka Vantha kdovíjak vyděsila. Přinejmenším se zdálo, že přijímá nevyhnutelný střet jako muž, který si nepotrpí na formality a jde rovnou k věci.

„A to děcko se na to bude dívat?“ zeptal se.

Dítě u plivátka slabě zavrňelo. „Už vidělo horší věci,“ odtušil Mando.

„Takže přímo tady?“

„Přímo tady.“

Vanth pokrčil rameny, odsunul svou židli a postavil se proti Mandalorianovi. Ruka mu sklouzla k pouzdru u boku připravená tasit. Weequay za barem stál bez hnutí se zatajeným dechem a Mandalorian vyčkával na šerifův pohyb.

Pak nastalo zemětřesení.

KAPITOLA

OTŘESY ROZECHVĚLY celý bar, sklenice v regálech se rozcinkaly a plivátko na podlaze se rozkývalo sem a tam. Vanth zvedl prst, jako kdyby chtěl říct, *vydrž chvíli*, otočil se a vykročil ke dveřím. Rachot zesílil. Mando slyšel vzdálený jekot sirény.

Vyšel ven a před saloonem se připojil k Vanthovi. Šerif hleděl na protější konec hlavní ulice. Všichni obyvatelé Mos Pelga s křikem běželi do svých domovů. U nedalekého kůlu zděšeně hýkala uvázaná bantha.

Něco se blížilo.

A blížilo se to s ohlušujícím řevem. Mando viděl pod zemí obrysy, ostré trny trčící z písku. Vibrace způsobené jeho vytím rozrušovaly půdu a dělaly ji sypkou, až se převalovala jako vlny v oceánu. Náhle se z ničeho nic celá ta věc vynořila nad zem a rozevřela svou širokou tlamu, ještě větší, než Mando čekal, jako jeskyni plnou zubů. Vztyčila se nad banthou a jediným hltém ji pozřela. Vzápětí opět zmizela pod povrchem a zanechala za sebou spršku písku a kamínků.

Vanth s Mandem stáli na prahu před saloonem a sledovali, jak se v poledním slunci pomalu usazuje prach. V ná-

levně Dítě vystrčilo hlavu z plivátka, v němž si našlo úkryt. Nakonec Cobb Vanth vzdychl.

„Možná by to šlo i jinak,“ odušil.

Kráčeli s Mandem po vyvýšené plošině, která vedla ze salonu. Lidé kolem nich už začali s opravami. Vyvolávalo to dojem běžné rutiny a Mando pochopil, že už se to stalo mnohokrát předtím a místní obyvatelé si na to víceméně zvykli.

„Ten netvor tuhle oblast terorizoval dávno předtím, než Mos Pelgo vůbec založili,“ vysvětloval Vanth. „Díky týhle zbroji jsem osadu ubránil před bandity a Písečnými lidmi. Zdejší lidi věří, že je ochráním. Ale drak krayt je pro mě moc velký sousto.“ Obrátil se k Mandovi. „Pomoz mi ho zabít a já ti dám tu zbroj.“

„Platí,“ souhlasil Mando, kterému už v hlavě zrál plán. „Vrátím se pro loď, nastražíme nějakou banthu a odprásknu netvora ze vzduchu.“

„To nebude tak snadný,“ namítl Vanth. „Když nad ním letí loď, vycítí její vibrace a zůstane pod zemí. Ale vím, kde má doupě.“

„Je to daleko?“ otázal se Mando.

Šerif se zahleděl do krajiny. „Moc ne.“

Společně vyrazili do pouště. Jeli podél pahorků do Jun-
dlandských pustin, Mando na své spídrové motorce a Vanth na upraveném motoru závodního kluzáku vybaveném sedlem a ovladači řízení.